

דר"א דלעיל דמביא סתם שלוחי מזה פליג אדר"א השני ע"ש ול"ג פשוט דל"ג כלל דהא רב פליג בלדו דאמר להו לא ידענא גס רב אשי פליג אר"א ומש"ה מביא כמאן הא דר"א דסבר אף בחזירה כי האי תנא ופשוט הוא היצרכתי לכתבו מפני שראיתי לת"ח שהאריך לרחוק כאלו וגם עי"ו דחיק לפרש בקידושין ע"ש וק"ל :

(שם) **גמרא** א"ר אבין בר אדא א"ר יוחנן מ"מ אין פירות גיטוסר בירושלים כדי שלא יהו עולי רגלים אומרים אלמלא לא עלינו כו' ונמנא לא לשמה עיין בפ"י ז"ל ובמהרי"ט שם מפרשים ונמנא לא לשמה ויהיו נזקים דאינס שלוחי מזה וזה פשוט והנה כולם מקשים מה שייכות יש זה לכאן גם מהרש"א בח"א מקשה ע"ש בפ"י ז"ל שהביא המהרש"א ג"כ והאריכו בחירונים ול"ג פשיט לחרך דהנה רב אשי ה' מסדר הש"ס וג"ל דר"א מביא מכאן רא' לחירונו דלא כרנב"י ומש"ה סידר כאן דברי ר' אבין הג"ל דהנה הט"ז בא"ח מפרש שם לחרך קשיא ב"י ז"ל ע"ש ותוכן דבריו בקצרה מפרש שם פלוגתא דרב אשי ורנב"י דר"א סובר דבחר דבדק אינו שלוח מזה אף דע"י הבדיקה מחפש המחט אפ"ה לא הוי שלוח מזה הואיל דבכר נאבד המחט ובידו לחפש כ"ז שירלה ואין זה שייך לבדיקה דבשלמא דנאבד המחט צעת הבדיקה א"כ מזה לחפש שלא יהי נזוק במזה כן איחא בב"ח אריכות מעט ע"ז ומסיים הט"ז ורנב"י סובר דאף זה הוי שלוחי מזה שפיר אף דבכר נאבד לו הואיל דע"י הבדיקה מחפש המחט הוי שלוח מזה כן אי' בט"ז ע"ש הוולא מזה דרנב"י סובר אף זה שלוח מזה וכו' פליגי מש"ה משני רנב"י בדרך אחר בדאי' בט"ז. והנה מוכח להיפך דלא כרנב"י דסובר מה שעשה ע"י מזה אף אח"כ הוי ג"כ שלוחי מזה הא א"ר אבין מ"מ אין פירות גיטוסר בירושלים כדי כו' ונמנא יחא שלא לשמה ומפרש הפ"י ויהי נזוק ח"ו הא גם אם יהו אומרים כן הוי שלוח מזה שפיר הואיל דמחמת המזה עולה שמה א"כ גם אם דעתו לזרכיו הוי מזה הואיל דבא ע"י מזה כמו גבי מחט דנאבד בכר ודעתו שהולך לחפש המחט ואפ"ה סובר רנב"י הואיל דהולך לבדוק שמה וע"י הבדיקה מחפש אח"כ לבחר דבדק הוי שלוח מזה ומכ"ש שמה דבשעת המזה יהי' אוכל ג"כ ואף אם אוכל אחר הרגל בדאי' בפ"י ז"ל ג"כ מזה היא כמו גבי מחט לבחר דבדק ע"כ מוכח דלא כדבריו רק כרב אשי דלא הוי מזה לבחר דבדק ומש"ה מביא רב אשי כאן הא דר' אבין לסיוע לחירונו ופשוט וק"ל [מה] שהבאתי על הגליון בחיך דברי הט"ז מהב"ח ז"ל כי בט"ז יש כאן מעט סתימות דברים וזה חוטאת להבין דברי הט"ז מה דמפרש טעם דרב אשי מש"ה העחקתי דברי הב"ח ודי למבין] :

(דף ט ע"א) **מתני'** אין תושבין. הקשה בספר פ"י ז"ל על הירושלמי דמביא טעם לפי שא"א שיבדקו כל ישראל כא' והקשה עליו יבדקו פעם שנית שחרית ויש לדבר סוף דאז ליכא למיחש דבכר בדקו בלילה כל ישראל ע"ש שגשאר בקישיא. ובהשקפה ראשונה היה נ"ל ליישב דל"ג דרבא אמר לעיל (דף ח) אכסדרה לאירה נבדקו ופי' רש"י והר"ף ז"ל דאשיתו לכחמלה

ברור צעני מאד ומש"ה מביא המתרגם בהשכל מאד סתם הא ט' הא ט' ונ"ל חס' ה' יוכל להיות כוונת חס' ז"ל וה"פ בחס' והא דלא משני הכא שיש עליהם ואכנים משום דלא משמע ליה שבשכיל כך א"ל בדקה משום דאין דרך לשון ולעבור תחת המטה פירוש דיכול לומר דטעם הבדיקה משום דעולה ע"ג ולא מהני שיטוי דיש עליהם ואכנים והא דמשני הא דמידליא חס' לריך בדקה פירוש מש"ה משני הא דמידליא דיכול לומר דחס' לריך בדקה לפי שרגלי' נבזהים ויכול לעבור תחת' בלא שחי' פירוש אם אומר מטעם זה הבדיקה והדר מביא חס' אי נמי במידליא א"ל בדקה דלא ניחא לעלות ע"ג פירוש אם אומר טעם השני יכול לומר להיפך מש"ה משני הכי דזה יולא לכל הצעמים. וניחא מה דמביא חס' אי נמי במידליא ולא מביא א"ל הא דמידליא ולפמ"ש ניחא דזה חירון אחר וקאי אדלעיל מיניה א"ל יוכל לומר איפכא הפירוש במידליא אם אומר טעם השני וזה ברור כאשר יראה המעיין שמדויק בלשון חס' מחמלה ועד סוף ואף אם אין זה כונה דחוס' החירון נכון רק לפענ"ג לפרש כן כונת חס' כי מדויק בלשון חס' ודוק היטב. ועפ"י נ"ל ליישב שיטות הפוסקים דלא הביאו הא דרשב"ג כלל לחלק באיזה נוסח לריך בדקה ומתמי' הב"י ז"ל על רבינו העור מה דלא מביא רשב"ג דהלכה כמותו בכ"מ ע"ש. והב"ח ז"ל מתרגם שם. ולענ"ג לחרך כפשוטו דלפי שפירשתי נשאר בספק באיזה מקום לריך בדקה רק דהש"ס משני ממ"נ דל"ג רשב"ג אורשב"ג ומש"ה פסק לחומרא דבכ"מ לריך בדקה כי ספיקא לחומרא :

(שם) **תוס'** ד"ה הכא כשהכלב יכול לחפש כו' אור"י דשאינו חס' דודאי איכא חמץ הטריטוריה חמץ אכל הכא שאין החמץ ידוע כו' עיין לעיל בגמרא (דף ד' ע"ב) בחידושי הוכחתי ליישב קשיא המ"א דמקשה על רמ"א בא"ח וחלקתי שמה דהיכא דהחמץ לן דלא צדק אפ"ה לא הוי חמץ ידוע שיהא אחזק איסורא ואין להם נאמנות ע"ש ומכאן יש ג"כ הוכחה מת' ר"י דמתרגם אכל הכא שאין החמץ ידוע מיכה דזה לא מיקרי חמץ ידוע וק"ל :

(ע"ב) **בעי** מיניה מרב כו' ניזיל מאי אמר להו לא ידענא. לכאורה יש לדרקק לפי מה דמסיק לקמן דמקרא מוכח דשלוחי מזה אינן נזוקין לא בהליכה ולא בחזירה הא"ך לא ידע רב מקרא גם ארב אשי דמשני לעיל דבחר דבדק קשה מהני קראי. ונ"ל בפשיטות דל"ג מ דמה סוכרים דיותר מסתבר קרא השני ופניה בבוקר והלכת לאחור לבד' אחי לפסוק מי שאין לו קרקע דבהיה קרא מפורש כדר' אחי והלכת לאחור משמע דיש לו אוהל ופשוט הוא וא"כ קרא הראשון קאי על שלוחי מזה ושם מפורש בהליכה כדאיחא במפרשים ואינו מיכה על חזירה משא"כ תנא דמביא הש"ס אח"י סובר דקרא הראשון לבד' אחי כדמפרשים בהדיא כדבריו וא"כ קרא השני לשלוחי מזה ומש"ה סובר אף בחזירה דבהיה קרא איירי בחזירה ופניה והלכת כו' ופשוט וק"ל :

(שם) **כמאן** כי האי תנא. עיין בח"ח דמקשה דליכא מאן דפליג אזה ע"ש באורך ודחיק לפרש

ובדיקה מדרבנן וא"כ א"ל לטעם דאין לדבר סוף ט' וודאי דלא לפרושי אהא ופשוט וק"ל לכן קלרתי. אבל הא קשיא לי דתוס' לא מקשו מידי והא מרישא ט' דשם איירי בדרבנן ומש"ה א"ל בדיקה אבל כאן איירי בדאורייתא ואיט מוכח מרישא :

(ס) **גמרא** טעמא דלא חוינא ט'. הקשה מהרש"א ז"ל ואנפוי' דמתני' כו' לק"מ ל"ל טעמא דאין לדבר סוף יומא אכלתי' ע"ש שפירן והפ"י ז"ל סוחר תירוט שכותב עליו דהא לרש"י ז"ל דלא גרים דשקיל רק חוינן שהביאחו לכאן אם כן יש לדבר סוף בחוינא דיבדוק בלתי מקום. וא"כ נשאר קשית מהרש"א ז"ל והאריך לתרץ בדרך אחר ולענ"ד נראה לתרץ קשית מהרש"א בפשיטות דבאמת המקשה פריך מגופי' דמתני' בלא דיוקא כלל. ויודם אדקדק לפי פשוטו חיבת טעמא אין לה שחר כלל ה"ל להקשות בפשיטות הא חוינא כו' ואמאי לימא אכלתי' ולי"ג לפרש דהנה מקודם מל חובת ביאור לבאר קשית מהרש"א דמקשה אמאי לא פריך אנפיה דמתני' ל"ל טעמא דאין לדבר סוף ה"ל לאתויי טעמא דאכלתי' לכאורה יש לדקדק מאי נ"מ יש ביה אם אומר זה הטעם כי זה הטעם ומה גרייח בזה. אך נ"ל דיש נ"מ גדולה בחוינא שהביאחו לכאן לטעם דאין לדבר סוף הא כאן שסוף לבדוק אותו מקום כדאימא בפ"י ז"ל ולריך בדיקה משא"כ לטעם דאכלתי' אף כאן א"ל בדיקה ופשוט. וא"כ נ"ל דזה טוונת המקשה ומש"ה מאריך דכוונתו להקשות כקשית מהרש"א רק שמפרש מה הג"מ ומביא בלשון טעמא דלא חוינא פירוש זה הטעם איט רק בלא חוינא אבל חוינא שהביאחו חיישין ובעי בדיקה ואמאי לימא אכלתי' ולא יהיה לריך בדיקה אף בחוינא שהביאחו ומביא ראה מי לא חנן ט'. והמשניין יראה דלפי פירוש זה מדויק כל הלשון המקשה גם פירוש רש"י מדויק על ידי זה כאשר יעיין ומתורץ קשית מהרש"א ופשוט וק"ל :

(ס) **רש"י** ז"ל ד"ה הא חוינן מותק רש"י ז"ל חיבת דשקל וגרם שהביאחו לכאן. ונ"ל טוונת רש"י ז"ל דאל"כ דלא חוי שהביאחו לכאן רק חוינא דשקיל. חמץ א"כ הוי ספק אם הביאה החמץ לכאן. וקשה מאי אחר רבא דהס ספק וספק הא גם כאן ספק וספק להבי גרם רש"י ז"ל חוינא שהביאחו לכאן והוי ודאי חמץ ופשוט כנ"ל וק"ל :

(ס) **תוס'** ד"ה כדי שיהא אוכלת כו'. הקשו הא מדרבנן אכילת קבע אסור ואחי ספק ומוציא מידי ודאי דרבנן א"כ גם כאן ע"ש ואור"י דאיירי בלא ביטול והוי דאורייתא הקשה הפ"י ז"ל א"כ יבטלו והוי חמץ דרבנן ע"ש ותירוט דחוק מאד. ולי"ג בפשיטות דלק"מ דהא במתני' איירי לענין חמץ של ישראלים אחרים מבית לבית ור"י ז"ל מפרש בתוס' דביטול מדין הפקר ובחמץ של אחרים אי אפשר להפקיר וא"כ הוי דאורייתא ופשוט. אך אם אומר כסדרת הר"ן ז"ל קשה דהנה הר"ן ז"ל מקשה ע"ז דביטול מדין הפקר הא הפקר לריך ג' גם בל ליד האוכה ומתוך דכאן א"ל הפקר ממש דכלא"ה חמץ אינו כרשותו וכגילוי דעת שמגלה דעתו דלא יחא ליה לזכות בחמץ כפי ליה שלא יעבור בלא יראה ולא ימלא

לכחמילה א"ל לבדוק בלילה לאור הגר רק ביום לאור החמה וכן הביא הט"ז בא"ח בשם לפסק הלכה. וא"כ צריך דברי הירושלמי דאין לדבר סוף דא"ל שיבדק כל ישראל כא'. ואי קשיא לבדק פשט שנית שחרית ז"ל דגם בשחרית איכא חשש דנירירה חולדה מהגי דטודקין אכסדרות בדדיקה לאור היום. וניחא מה דנקט שא"ל שכל ישראל יבדק כא'. ומתורץ לפ"ז הר"ן ז"ל שמביא ג"כ טעם הירושלמי דהא קאי בשעת הרי"ף ז"ל ורי"ף מפרש להדיא דברי רבא בלכתחילה דבדוק ביום י"ד ודוק. אך אחר העיון מנאחי בהר"ש ז"ל דפסק דוקא בדיעבד בודקין לאור החמה גבי אכסדרה ומביא ראה בירושלמי אימא הכי א"כ התירוצי שכתבתי לא אחי שפיר רק לשטת הר"ן ז"ל אבל לשטת הירושלמי קשה. ואפשר דכלא"ה לק"מ כיון דאם טרוד ולא בדק בלילה בודק בשחרית א"כ מתורץ לשון הירושלמי דא"ל שיבדק כל ישראל כא' ואף בשחרית יכול להיות שא' היה טרוד או שלא היה בביתו ובידק ביום לאור הגר כדן וא"כ יש גם כן חשש ואין לדבר סוף כנ"ל לפרש הירושלמי אבל לשטת הר"ן אין צורך לזה דיכול לתרץ כאשר כתבתי ודוק :

(ס) **בפ"י** ז"ל בא"ד מקשה אנפוי' דמתני' דאין חוששין לשיטות הסוברים דלך ממעט אף חמץ של ישראל אחר א"כ ליכא חשש ע"ש באריך שמדייק מכאן כרש"י דסובר דחמץ ישראל עובר הנפקד ולא כחיס' ולענ"ד לפי מה שפרשתי (בדף ה) ע"ש דמה דנחמלקים רש"י ותוס' בענין זה אזלי לשיטתייהו דלרש"י דסובר בדדיקה דאורייתא מטעם דאימא בפ"י ז"ל בשם הר"ן דלא מהגי ביטול א"כ עובר הנפקד בחשבותו לרעת השופקים דכתבשבתו לא כתיב לך וכן הביא הפ"י ז"ל בשם הפוסקים וגם המפקיד עובר בכ"י דלא מהגי הביטול ולריך לבער ומש"ה מפרשים לך דוקא אנכרי והקדש ותוס' אזלו לשיטתם דמהגי ביטול מדאורייתא ובדיקה רק דרבנן. א"כ כשיטל המפקיד שוב איט עובר לא הנפקד ולא המפקיד כדאימא לעיל באורך בחדוש ע"ש ותמלא נחת והבאתי ראה א"כ אף לשיטת תוס' אין מותר לראות חמץ של ישראל אחר רק בביטול משא"כ כאן מפרשי תוס' המתני' דאיירי לענין דאורייתא וכלא ביטול כלל אחי שפיר המתני' דא"כ אין לדבר סוף דאף מבית לבית לריך לבדוק החמץ דאסור לראות החמץ ודו"ק וא"ל הא יש לדבר סוף יבטל ז"ל עיין בפ"י ז"ל ד"ה כדי שיהא טו' ומפרש שם דא"ל בביטול ולפ"ז מתורץ ג"כ דמסיים עוד בקושי' לשיטת תוס' דבדיקה משום דילמא אחי למיכל קשה הירושלמי אף אם יכול להיות שיבדק כל ישראל כא' הא איכא למיחש לגרירת חולדה מחמץ של נכרי ע"ש ולענ"ד לק"מ דלשיטת תוס' ד"ה כדי שיהא מפרשו תוס' כאן באין חוששין בדדיקה הא מדאורייתא שלא יעבור בכ"י ואיירי בביטול אם כן ליכא למיחש כלל לחמץ גוי דאיט עובר כלל כמו שמפרש הפ"י ז"ל לדברי רש"י וכאן פי' רש"י ותוס' שוים ודוק :

(ס) **תוס'** ד"ה אין חוששין וא"ת הא מרישא ט'. הקשה פ"י ז"ל אימא הויא מתניתין בא לפרושי הרישא ע"ש ולפי מה דאימא בתוס' ד"ה כדי שיהא דכאן לריך לפרש לענין דאורייתא עיין בתוס' א"כ לק"מ דאין שייכות כלל לרישא דרישא איירי בשבכר ביטול

כמי משים פסידא. ורש"ל מפרש הפירוש בתוס' דמשים מלוה כפשוטו יש להחזיר כמו משום פסידא ע"ש. והנה נ"ל עפ"י חידוש חוס' דמשום מלוה יש להחזיר דהוי כמו פסידא אם כן בשפופרת יש להחזיר ולא לגזור משום מלוה הדלקת נר שבת דהוי כמו פסידא. ואם כן לק"מ דמש"ה מחזיר ר"י בשפופרת משום מלוה דהוי כמו פסידא משא"כ בחבל גזר ר"י. אבל השתא דסותר רבא הא דאביי וסבר רבא כקושיא חוס' דמקולרין לק"מ משום דהוי פסידא יש להחזיר ובמלוה יש לגזור כדפרשתי א"כ גם בשפופרת יש לגזור אף דהוי מלוה ופריך שפיר ר"י אדר"י משבת אשבת ומתוך מה דפריך רבא הש"ס שבת אשבת בין לר"י אדר"י ובין לרבנן אדרבנן ודוק היטב:

(ע"ב) גמ' ור"י מ"ש גבי חמץ דגזר ומ"ש גבי קרלוק דלא גזר בו. לכאורה יש לתמוה פליאה מה דלא פריך מקודם ר"י דחמץ אר"י דקרלוק וזה הוא כס' מיעד במס' ביאה. וכדומה לזה מקשה מהרי"ט לעיל ע"א ע"ש. ועפ"י מה שכתבתי בסמוך דהמקשה ידע מסברא דאדם כהול על ממוט. ומש"ה לא פריך ר"י אדר"י דסברתו היה להקל מטעם זה ולא לגזור דאי לא שרית ליה אחי למיעבד. א"כ מש"ה פריך מחמץ אחרש ולא מקרלוק משום דמקרלוק לק"מ דיכול לומר דוקא גבי קרלוק לא גזר ר"י דאדם כהול על ממוט ואי לא שרית ליה כ"ש דאחי למיעבד. אבל עתה דפריך וכל היכא דבדיל בו' והשיב לו המחזיק דבסברא זו גופיה פליגי ולר"י סברא דאדם כהול גרע ויש לגזור יותר כדאיחא אמרינן אי שרית ליה בו' ופריך המקשה מקודם דא"ל לומר דלר"י גרע דקשה מקרלוק ומשני דגבי קרלוק לא שייך אדם כהול בו' לערא בעלמא בו' וא"כ קרלוק וחמץ שוים ופריך שפיר מ"ש גבי חמץ דגזר ומ"ש גבי קרלוק דלא גזר בו' וזה ברור ודוק:

(שס) מתני' ר"מ אומר בו' ור"י אומר בו' ותולין כל חמץ. פרש"י דהיינו שאינו אוכל אבל מאכיל לבהמתו. עיין בפ"י ז"ל וז"ל וקשיא לי כיון דטעמא דר"י משום טעם א"כ מה בין איסור אכילה לאיסור הגאה דהא תרומתו ואסורים מדאורייתא ואין לוקין בו' וכמ"ש התוס' להדיא לקמן (דף כח ע"ב) דאפי' לחזקיה אליבא דר"י אסור בהגאה לפני זמנו מדאורייתא ויש ליישב דנהי דר"י סובר דאדם טעם ב' טעם לאו דרובא דאיגסי אלא מיעוטא אי מיעוטא דמיעוטא מכלא דלפ"ז לא רלו חכמים להחמיר בה"ג אלא לענין אכילה דהוי כלכתחילה משא"כ לענין הגאה לא החמירו כ"כ בו' אלא דלכאורה לפ"ז הוי כמו סברות הפוכות דהא בעלמא חייש ר"מ למיעוטא ואפשר דבזה אנו נרובים גם כן לשיטת הירושלמי דר"מ סובר דמתחילת ז' גופיה עד הלילה אינה אלא מדבריהם בו' ע"ש באריכות:

ורענ"ד אין מקום לחיזוק דרש"י ז"ל יסבור גם כן כשיטת הירושלמי דלר"מ עד הלילה מדבריהם הא המעיין ברש"י ז"ל ריש מחט' בדברי ר"מ יראה בהיפך ד"ה וסורפין מתחלת שש פרש"י ואע"ג דכל שעה ששית מדאורייתא שרי' בו' מוכח דגם לר"מ רק שעה ו' מדבריהם ודלא כהירושלמי גם מכל הסוגיא דהש"ס דידן מוכח דלא כקעס הירושלמי כדאיחא בפ"י ז"ל בעלמא ובאמת

ימלא ע"ש באריכות אם כן גם כאן קשה דהא הביטול רק לגלות דעמי' דלא יחא ליה לזכות וסבי מכ"ש גבי חמץ של ישראלים אחרים דיכול לבטל שלא יזכה בו דאפי' החמץ שלו דהוי ברשותו סגי בגילוי דעת. רק כ"ל דהא לק"מ דכאן מתוך ר"י ז"ל בתוס' ולעיל מסיק ר"י ז"ל דביטול מדין הפקר גמור ואי קשיא דהפקר לריך ג' מחזק מדאורייתא א"ל וא"כ אי הפקר גמור ומש"ה בחמץ אחרים לא מהני הביטול ומש"ה מפרש ר"י ז"ל בחמץ של אחרים אי אפשר להפקיר [מכאן ואילך חסר כמה דפים מחידושי הגאון ז"ל וחבל על דאבדון בו']:

(דף יא ע"א) גמ' וכל היכא דלא בדיל מי גזר ר"י עיין בספר פ"י שהקשה מכאן אדרביו דלעיל דמפרש דמה דקאמר רבא דר"י אדר"י לא קשיא כדשינן הייט כדשינן רבא משום שינוי א"כ לא אחי שפיר קושיא הש"ס וכל היכא דלא בדיל אחר הא דרבא ע"ש והנה קושיא זו קשה ג"כ לחיזוק דלעיל כי היה ג"כ על הסוגיא שלי דרבא סותר שינוי דאביי ומקיים שינוי דידיה וא"כ לא אחי שפיר קושיא הש"ס דוכל היכא דלא בדיל מי גזר ר"י כנ"ל וע"ש בפ"י ז"ל שחידושו כאן קלם דחוק ונלענ"ד ליישב בפשיטות קושיא זו בין לדברי יבין לדבריו פריך הש"ס שפיר כאן אחר הא דרבא דהנה רבא סותר שינוי דאביי מכא דיהיה קשה לשיטתו דרבנן אדרבנן וכדפרשתי לעיל. א"כ משמע מה דמשני אביי הא דר"י אדר"י משני שפיר רק דרבנן אדרבנן קשה. הא גם אליבא דר"י לא משני שפיר דקשה מהא דתנן לא יקוב בו' א"כ קשה מה טיבך דרבא להקשות עליו דלא אחי שפיר דרבנן אדרבנן לפריך עליו דגם ר"י אדר"י לא משני כלל. וזה טיבך המקשה וכל היכא דלא בדיל מי גזר ר"י פי' לרבא דאיט סותר שינוי דאביי דמשני אדר"י משמע דזה יחא דבלא בדיל גזר ר"י והתנן לא יקוב כי' ומשני דזה לק"מ משום חומרא דשבת בו' ומש"ה סובר רבא דברבנן אדרבנן לא אחי שפיר שינוי דידיה כנ"ל פשוט ונכון וק"ל:

(שס) גמ' ורמי דשבת אשבת הא דתנן לא יקוב שפופרת מהא דחבל דלי בו'. והנה זה תמוה ופליאה מה שייכות יש כאן רמי שבת אשבת ועיין בפ"י ז"ל שדחק לפרש ונלענ"ד לתרן בטוב טעם ודעת דמה דפריך הש"ס ר"י אדר"י ורבנן אדרבנן משבת אשבת זה קשה דוקא לשינוי דרבא כאן דהנה דרבנן אדרבנן כ"ל בפשיטות ליישב דלק"מ במסכת שבת רק דוקא כאן דבלי' הייתי מפרש הדין דלא יקוב שפופרת בלא בדיל כדעת המקשה וכדמפרש רש"י דשמן הכל חדירין בו. ואם כן לק"מ דרבנן אדרבנן דחבל הייתי מחזק בפשיטות דדוקא בשפופרת גזרו רבנן דלא בדיל משא"כ בחבל לא שייך גזירה משא"כ כאן פריך שפיר דמסיק כאן אשפופרת דמשום חומרא דשבת בדיל פריך שפיר דרבנן אדרבנן. ואחי שפיר בפשיטות מה דלא פריך במסכת שבת דרבנן דשפופרת אדרבנן ובריר. והנה דר"י אדר"י א"ל להקשות בשבת רק כאן לשיטת שינוי דרבא דסותר הא דאביי. דהנה חוס' ד"ה אבל לא גודשין מקשה על אביי מאי פריך מקולרין דלמא דוקא בקולרין לא גזר ר"י משום דיש פסידא ומחזק וי"ל דמשום מלוה ביטול יש היסר